

Merită să fie văzut

Merită să fie văzut

Nenumărați turiști din toate continentele vizitează Londra, capitala Angliei. Mulți vizitează renumitele monumente arhitectonice ale acestui oraș grandios cu opt milioane de locuitori, iar un obiectiv important de vizitat este și catedrala Sf. Pavel, cea mai mare biserică din Anglia. Ea este așezată chiar în inima orașului. Arhitectul Sir Christopher Wren, constructorul mai multor clădiri renumite, a construit și această biserică între anii 1675-1710.

Această catedrală avea să devină cea mai importantă creație a sa. În anul 1723, la vârsta de 91 de ani a încetat din viață și a fost înmormântat aici. Deasupra mormântului său este scrisă o inscripție modestă: „Dacă îi cauți monumentul, atunci privește în jurul tău!”

Și alți oameni de seamă sunt înmormântați în această catedrală. Aici poți găsi cavoul curajosului amiral Nelson, care în anul 1805 a câștigat o mare luptă navală în fața coastei de sud a Spaniei, la Trafalgar, împotriva flotei franco-spaniole și care a fost rănit mortal în această bătălie. De asemenea, aici e înmormântat și generalul Wellington. Poate îți amintești de la cursurile de istorie că el împreună cu mareșalul prusac Blücher, în anul 1815 la Waterloo în apropiere de Bruxelles, au învins definitiv pe mândrul Napoleon și oastea lui.

Dar vreau să-ți atrag atenția asupra altui lucru.

Dacă vei merge vreodată la Londra, nu trebuie să pierzi prilejul de a vizita catedrala Sf. Pavel, unde vei putea vedea tabloul pictorului englez William Holman Hunt (1827-1910) intitulat: „The Light of the World” (Lumina lumii). Tabloul vorbește insistent oamenilor, care zi de zi stau în fața lui. În acest tablou predomină întunericul. Un chip maiestuos și blând îl înfățișează pe Fiul lui Dumnezeu. El poartă o coroană de spinii și ține în mâna stângă o lumină vie, care străpunge întunericul. Cu mâna dreaptă bate într-o ușă. Pe această ușă se pot vedea cuie ruginite, așchii, printre care se cățara un mărăciniș sălbatic.

E ciudat însă că ușa nu are nici o clanță. Oare să fi uitat pictorul să o facă? Și de ce a înfățișat această ușă atât de respingător, încât, îndată ce privești tabloul, observi că nu a fost deschisă niciodată? Sub tablou se află un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, care vrea să-l ajute pe cel ce privește să înțeleagă tabloul: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el...” (Apocalipsa 3.20).

Oare nu se referă ușa din acest text biblic, cât și ușa din tablou la inima omenească? Cu siguranță! Iar pictorul a încercat să înfățișeze această inimă omenească așa cum este ea din fire: plină de întuneric și necurăție, respingătoare și antipatică. Cât de disperată ar fi fost situația noastră, dacă Domnul Isus Hristos, care Se numește pe Sine „Lumina lumii” (Ioan 8.12), nu ar fi bătut la ușa inimii noastre! El ascultă încordat, dacă bătăile Lui sunt auzite și dacă se deschide ușa inimii, ca să aducă lumina, viața și bucuria!

Acum înțelegi și tu, desigur, de ce lipsește mânerul ușii pe dinafară. Pictorul a vrut să arate celor ce privesc tabloul că ușa inimii poate fi deschisă numai pe dinăuntru. Domnul Isus nu forțează ușa inimii omului. Însă El bate..., uneori încet, altădată mai tare. Tu însuși trebuie să-l deschizi. Ai auzit vreodată bătaia la ușa inimii tale? Deschide-l fără sovăială! Nu știi, dacă astăzi stă pentru ultima dată în fața ușii tale.